

Szilárd alapokon

Magyarország pénzügyeinek zavartalan továbbvitelére fokozott mértékben teszi szükségessé a takarékoskosságot és áldozatkészséget — amint arra Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter a 42-es országos bizottság ülésén elhangzott tájékoztatójában reámutatott. E takarékoskosságot következtében az adómorál olyan nagymértű javulást ért el, ami lehetővé tette, hogy a pénzügyi kormányzat a háborus igényeket zavartalanul kielégíthesse.

A pénzügyminiszter tájékoztatója magyaros nyíltsággal hangzott el. Öszintén és nyíltan számolt be az államháztartás helyzetéről, s olyan eredményeket tárt fel, amelyek a háborus viszonyok között nemzetközi összehasonlításban is igen kedvezőek. Ennek az állításnak a megvilágításaként elég egybevetnünk az államadósságok összegét az egy évi nemzeti jövedelem összegével. Azt látjuk ebből az egybevetésből, hogy az ez év augusztus végén 6170 milliót kitevő magyar államadósságok a nemzet egy évi jövedelmének mindössze 43 százalékát teszik ki, míg az összes hadviselő államok adósságai meghaladják az egy évi nemzeti jövedelmet, az Egyesült Államokban pedig az amúgy is hatalmas egy évi nemzeti jövedelemnek a másfélszeresét érik el.

A számoknak ez a reánk kedvező aránya mutatja, hogy a kormány mennyire helyes pénzügyi politikát folytat.

A céltudatos gazdaságpolitika eredménye az is, hogy az év első nyolc hónapjában tekintélyes összeget, az állami kiadások 75,2 százalékát lehetett folyó bevételekből fedezni, s mindössze 24,8 százalékát kellett hitelműveletekkel előteremteni. Ennek az arálynak a jelentőségét akkor tudjuk igazán megérteni, ha összehasonlítjuk más államok kiadási arányaival. Az angolszász államok ugyanis kiadásainak csak 40 százalékát, Németország pedig 50 százalékát képes a folyó bevételekből fedezni. Még értetesebb teszi a reális magyar pénzügyi politika szilárdságát az a tény, hogy az előző világháborúban Magyarország összes kiadásainak mindössze 5 százalékát tudta folyó bevételekből, tehát főként adókból fedezni.

A kormány hitelműveleteit lehetővé tette a pengő iránt megnyilvánuló bizalom is, amelynek egyik eredményeként a betétállomány ha lassan is, de örövendesen emelkedik s így az állam hadikölcsönök kibocsátása nélkül, legnagyobb részben a saját erejéből tudja előteremteni a hitel formájában igénybevevett összegeket. Ez a sikeres pénzügyi politika tette lehetővé, hogy míg az előző világháború negyedik esztendejében már a nyolcadik hadikölcsönt volt kénytelen jegyezni a nemzet, addig most a kormány még egyetlen egyszer sem fordult nyilvános jegyzéssel kölcsönért a széles népretegekhez.

Nem adósodott el az állam, a

reális pénzügyi politikának köszönhetjük, hogy a kiadásoknak nem 95 százalékát — mint az előző háborúban — hanem alig negyed-részt teremti elő a kormány kölcsönökből. Ezért szilárd a pengő, s ezért nem devalválódik. Hogy ez így van, azt a kormány helyes pénzügyi politikája mellett az adózók összességének is köszönhetjük, mert helyes és reális pénzügyi politikát csak akkor lehet folytatni, ha az adómorál kifogástalan, mert csak ekkor áll az államháztartás szilárd alapokon.

Magyar ünnep

Külföldi részéről gyakran halljuk azt a vádat, hogy mi magyarok nagyon szeretünk ünnepeket. Minden alkalmat megragadunk, hogy díszbe öltözzünk és nagy hangon szónokoljunk. — Nézzünk csak szembe ezzel a váddal, kíséreljük meg elemezni, hogy milyen is ez a mi ünnepünk.

Ünnepelni annyit tesz, mint magasztos érzéseket összegyűjteni és annak nyilvánosan kifejezést adni. Ebből természetesen következik, hogy annál nagyobb az ünnep értéke, minél nagyobb az érzést képviselő egyének erkölcsi, etikai emelkedettsége. Az ünnep tehát akkor igazi értékű, ha az ünneplők érzéseikben és akaratuk megnyilvánulásukban lehetőség szerint megközelítik az ünnepeket eszményi, felemelkednek hozzá. — Ki örülne például annak, ha börtöntöltelék ünnepelnék, ki érezné magát megtisztelve, bármilyen habzó szájjal és hangos szóval dicsőítenék is? Viszont kinek nem lenne elégtétel és jutalom, ha egy derék hazafiakból álló

testület ünnepelné halk bár, de bensőséges érzésekkel. — Ilyen szempontból nézzük már most a mi ünnepelésünket és és tartunk lelkiismeretvizsgálatot. Joggal nevezhetjük-e a mi érzéseinket ünnepeknek, megvan-e bennünk az ünnepléshez szükséges etikai érték? Méltó-e ünneplésünk az aradi hősökhoz, a márciusi ifjakhoz, vagy a legújabb kor hőseihez?

Méltó vagyok-e én egyszerű munkás, hogy megüljem a hazaszeretet hősi eszményének az ünnepét? Méltó vagyok-e arra, hogy áldozatról szónokoljak, ki zugolódva dolgozom, meg nem elégedve fogadom a kisebb darab kenyeret és közben átkozom azokat, akiknek talán a sors többet juttatott. Nem vagyok képes a legkisebb áldozatra és mégis azt akarom ünnepelni? Hát ünnep ez? Nem! Ez gúnyolódás, kigúnyolás az eszménynek.

Méltó vagyok én kereskedő, vagy iparos arra, hogy az én ünnepi érzésem legyen a jutalma az összeszorított fogaknak, a megalkuvás nélküli elszántságnak?

Pont az én érzésem, aki szidom a kormányt, szidom az árakat, képmutató vagyok, hogy élni sem tudok és közben feketén és piszkosan egyiktől megvonok valamit és a másiknak juttatom nagyobb darab koncert. Áruba bocsájtom a becsületelem egy-két garasért. Ez nem ünnep. Ez undok, szégyenteljes önmegtartás.

Ünnep az én ünnepem a tisztviselő? Az enyém, aki szidom fölöttesemet, megvelem alantasaimat és nézeteimet aszerint bocsájtom áruba, hogy most a nyilas pékem adott több kenyeret, most meg a szociáldemokrata cipészem tett jegynélkül talpat a cipőre. Ez nem ünnep. Ez megalkuvás és gerinctelen meghátrálás a helyzet előtt.

Ünnep-e én értékesen, köztisztviselőben álló vezető ember? En aki mindentől tizedet adok, mint a farizeus, de mindennek a főle is az enyém. Nekem nem probléma a megélhetés, mert pénzem van és ha kell, tudok 50 pengőt is adni egy kiló zsirért és akkor is megélek. Ez nem ünnep, ez hazafurakítás. Elvenni azt, ami a közre lenne, pénzért megvenni más ember elől az életet, ez árulás a község, a nemzet ellen.

Igy aztán kiyonulunk mindnyájan dirrel-durral pántlikával, szőlámokkal, de ünnep azért nincs, hanem csak cinikus gúnyolódás, az eszménynek sárba tiprása az önfeláldozásnak, áldozatkészségnek és minden nemes ideálnak.

Hát így ünnepelek, mi mindnyájan? Nem! Nincs ez teljesen így, mert akkor itt lenne a vég — Te pár becsületes ember, ki mindig akadsz a sok képmutató között, a te érzésed ünnep, a te gondolatod magasztos, te ünnepelek és érted van az ünnep.

Ez tehát a szomorú helyzet a külföld vádjával kapcsolatban. Nem ismer nek eléggé, ezért csak rózsaszín világnézettel vádaskodnak, pedig ha jobban a dolgok mélyére tekintenének sokkal súlyosabb és ami szomorú, jogosabb váddal illethetnének.

„A MUNKA” TÁRCÁJA

Szeptember

Írta: Királyfalvi Kraft Aladár.

Nagyon, nagyon régi emlék jut az eszembe, bizony maholnap talán harmincöt éves is. A legboldogabb vakáció egyik augusztus végi délutánján, drága jó atyám különös melegséggel vont magához a lugas vadászöllőin szorgoskodó méheket és mintha sose láttam volna ilyen serény munkát, hozzájuk kötöttem gondolataimat úgy érezve, hogy ezzel elhessegethetem azt szörnyű érzést, mely egész nyáron kísértett: elmenni hazulról, távol kerülni az édes szülői háztól. Drága jó atyám megbotoltan simogatta a zöke fürtelmét s az ő áldott jó szívének talán jobban fájt a nagyon közelgő elválás pillanata, mint nekem, a mit sem sejtő gyereknek. Végre megerősítette hangját, amikor palástolni akarván meghatottságát, szinte derűsen biztatgatott:

— Ejnye, de soká válogatsz a vadkörtében, vagy talán Esztergomba akarsz kerülni?
— Én csak rá emeltem szép ősz fejére könnytől látványos szememet és néztem, néztem keresztül lelketükre, melyen megláttam, hogy most ő éppen olyan bánatos, szomorú apa, amint amilyen szipogó kiadók voltak én.

— No, no, hiszen még nem tartunk a bucsuzásnál, embereld meg magad kis fiam, hát milyen anyámasszony katonája lesz belőled, ha már egy kis szomszéd-ba való ruccanáskor is így eltörök a mécsed? — Hát maradjunk Besztercénél, ott is ilyen szép hegyek vannak, mint idehaza, aztán a Garam is ott folyik a város aljában, azon küldhetsz majd üzenetet, hogyha nagyon nekibushul a kis szived. Hát jó? akkor oda vislek. A szellő is onnan fúj, ha a Guponyán megrázza a lombokat s majd elhozza szívesen hozzánk az esti imádat, amikor mireánk gondolsz kis fiam.

De már akkor felsuklott bennem a sírás és az édes, védő keblére borulva hullattam ifjuságom legkeservesebb könnyeit. Atyám csak simogatta fűrtös kis fejemet és áldott kezének melege szinte elűzte szívemből a korán kivirágzott rémületet. Lassan megcsendesedtem s egész halkan csak annyit tudtam kinyögni:

— Ahogy Te akarsz drága Apuci.
— No jó, mára ennyi is elég. Most pedig gyere elmegyünk mogyorót szedni, hogy legyen veled egy kis hazai, ha már Beszterce bányá kedves utcáit járód.

Ezzel felkerelkedtünk és az első állóban, meg-megrázogattuk közösen a szép száll mogyoróbokrokat s drága jó atyám velem együtt fürgén hajolgatott a pom

pás mogyorók után. Teltek a zsebeink a kedves szemekkel s amikor már igen púposodtunk, akkor atyám letette a verőkarót s így biztatgatott.

— No urfi, [mára elég, majd még eljövünk egy párszor böngészni, most a mai zsákmányt hazavisszük és elteesszük egy zacskóba, melyből aztán eszegethetsz kedved szerint.

Megveregette kipirult arcomat és mosolyogva intett:

— Aztán csinálj bányát a mogyoróval, több nap, mint kolbász.

En nagyban fogadoztam, hogy úgy megőrzöm a drága mogyorót, mint egy kincset, már csak azért is, mert együtt szedtük. Hazafelé menve egész belemelegettem a tervezgetésbe, úgy hogy mire a régi udvarházba felértünk, már szinte utazási láz fogott el. Csak akkor torpan-tam meg ismét, amikor a szobába érve láttam, hogy édesanyám egy nagy nyitott utazókosár előtt térdel és számolgatja bele a fehéreneműt, amit nekem készített jószágos kezével. A vidám „keritcsókólok” helyett fájón néztem a visszavonhatatlan készülődést. Szó nélkül, nagyon-nagyon csendben szedegettem ki a mogyoró zsákmányt a zsebeimből, melyet aztán atyám az ő szerzeményével együtt egy hófehér vászonzacskóba rejtett. A vacsoránál nem igen beszéltem, pedig máskor, de belekötvelekedtem mindenbe. Hagytak, úgy tették, mintha nem vennék észre szorakozottságomat. Kis ágyamba belebujva sokáig nem tudtam elaludni és száguldo gondolataim közt vártam valami csodára, mely elhessegeti tőlem a kirozó valóságot.

De nem maradhat így ez tovább. Magunkra kell ébrednünk. Nem a kimondott rosszakarat a bűnünk, hanem a helytelen nevelés. Retorikánk mindig csak dicsért eddig bennünket és aki szemünkbe mőndia az igazat, az maradt pusztába kiáltó és ha nagyon szerette népét és lelken viselte sorsát, bolondok házába került közönyük miatt.

Be kell látnunk, hogy csak saját sirunkat ásuk így tovább önállatlanságunkkal és ünnepeinkkel saját gyászunkat üljük. Meg kell tehát változnunk; ünneplő farizeus helyett, magára-rémült vámos, ki

már magában hordozza a megváltozást: a jövő ígértét.

Te munkás, ha nem zugolodsz, te iparos, kereskedő, ha őrzöd becsületed, te tisztviselő, ha van gerincöd, te vezető, ha van szíved, akkor ünnep lesz az ünneped. Akkor magad fogod ünnepeid emberebb és magyarabb önmagadat és ez lesz az igazi ünnep. Akkor nem lesz messze az elvont ideál, hanem élő valóság és az élő ideálok, a megvalósult cselekmények méltóképpen a múltat és szűlik a jövőt.

„Kopcsi”

A Nógrád vármegyei általános tanítóegyesület közgyűlése

A Nógrád vármegyei Általános Tanítóegyesület f. év október hó 18-án Balassagyarmaton a vármegyei háza nagytermében tartotta meg 69. évi rendes közgyűlését. Vármegyei tanítóságának e seregcsereglett népművelőkön kívül megjelent dr. Paczolay Zoltán kormányfőtanácsos, várm. tiszt. főügyész, Iványi József tanügyi tanácsos, kir. tanfelügyelő, dr. Farkas István tanügyi főtanácsos, balassagyarmati és dr. Sipos Lajos losonci gimn. igazgató, Berkényi Károly, az Egyetemes Tanítószövetség elnöke, a környékbeli lelkészi kar számos tagja.

A Nemzeti Hísekegy elhangzása után Röder Alfréd salgótarjáni acélgártelepi népiskolai igazgató, az egyesület elnöke, nagyhatású megnyitó beszédet tartott. Fejtegette, hogy a mai háború a világnézetek harca. A háború végével nem ott fog folytatódni az élet, ahol 1939-ben abbamaradt. Társadalmi átalakulás van folyamatban, ezt nyert, vagy veszített csaták nem tudják megállítani. E harcban feltétlenül át kell mentenünk a válást, a család és a baba eszményét a jövő számára, mert csak erre a három eszmére, mint alappillére épülhet fel a jövő Magyarországa is. Majd előterjesztette az egyesület működéséről szóló jelentését, ennek keretében kegyelettel emlékezett meg az egyesület halottairól és üdvözölte a kiuntetést nyert tanítókat. Ezután javaslatára a közgyűlés Iványi József tanügyi tanácsost, Nógrád vármegye kir. tanfelügyelőjét az egyesület örökös dísztagjává választotta.

Röder Alfréd elnök a dísztagságról szóló oklevél átadásával kapcsolatban méltatta Iványi József érdemeit, melyeket a tanítóság ügyeinek felkarolásával szerzett. Iványi József tanügyi tanácsos meghatottan mondott köszönetet dísztaggá választásáért.

Berkényi Károly, az Egyetemes Tanítószövetség elnöke, a szövetség üdvözlését tolmácsolta és lelkes szavakkal ösztönözésre buzdította karátársait. Iványi József tanügyi tanácsos átnyújtotta Röder Alfréd egyesületi elnöknek és Jakab Ernő somoskőújfalui tanítónak az Iljusi Vöröskereszt-Csoportok eredményes vezetéséért a Vöröskereszt-Egylet érdemérmét.

A közgyűlés örömmel vette tudomásul, hogy a Nógrád vármegyei Tanító és Jegyzőegyesület közös tulajdonát képező losonci Rákóczi-Fiúinternátus korszerűsítését és bővítését szolgáló munkálatok befejeződtek és az immár 100 fős helyes tanulóotthon október 30-án megnyílt. Ez alkalomból a megjelentek lelkesen ünnepelték dr. Sipos Lajos losonci gimnáziumi és internátusi igazgatót és nejét, akik a mai súlyos beszerzési nehézségek közepette is fáradságot nem ismerő munkájukkal biztosítani tudták egyrészt az építkezés lebonyolítását, másrészt az elmúlt iskolai évben a tanulók kifogástalan élelmiszerét.

Mártha Sándor várm. népművelési titkár az iskolán kívüli népművelés célkitűzéseiről és időszaki kérdéseiről tartott

nagy érdeklődéssel hallgatott előadást. Sümegi Emil chorintelepi bányatársulati igazgató értékes előadásában behatóan fejtegette, miként kell a tanító munkájában a nemzeti nevelés gondolatának érvényesülnie. Környei József vizváraljai tanító, az egyesület titkára az egyesületi ügyekről és az egyesület hivatalos közlönyének: a Nógrádi Kulturának helyzetéről számolt be előadásában.

A sorra kerülő tisztújítás alkalmával Stampay Miklós korelnök javaslatára a közgyűlés a régi tisztikart választotta újra meg. A gyűlés a Himnusz hangjaival ért véget.

A közgyűlést követően a tereskei népművelési csoport a vármegyei háza nagytermében, délután pedig folytatódott a balassagyarmati sportpályán nagyszabású népművelési bemutatót tartott. Szabó József tanító, a csoport vezetője bevezető előadásában Teleki Pál gróf egyik szelvényévé vált mondatát intézte: „Merjünk magyarok lenni!” s ebből kiindulva fejtegette, hogy az iskolán kívüli népművelés legfontosabb feladata nemzeti értékeink oltalmazása és megmentése a jövő számára. Ezután a csoport gyönyörűen kidolgozott énekkari számokat (ősi népdalok), szavalókórusokat adott elő. Különösen hatásos volt Szabó Dező: „Csodálatos élet” c. regényének egyik szavalókórusban előadott részlete: az élet és halál jelenete. A sportpályán a „Mátyás király aranyozóru báránya” c. népmese és két népbálla: a „Sári bíróné lánya” és „Bíró Máté” került népi játék alakjában feldolgozva előadásra. A bemutatót neográdi Horváth Sándor alispán is végigfigyelte. Csak a legteljesebb elismerés hangján emlékezhetünk meg arról a példászerű munkáról, amelyet a tereskei tantestület a népművelési csoporttal végzett s amellyel a magyar nemzeti gondolatnak tett nagyértékű szolgálatot.

A háborús kényszerszünet hatása ifjúságunkra

(Folytatás)

Az elzomorító lelki hanyatláson kívül egyéb káros hatásokat is eredményezett az ifjúság jelentékeny százaléknál a hosszú kényszerszünet.

Bár az iskola törvényei mindig kö-

telezők, sok tanuló többé-kevésbé lassan a fegyelmezetlenség lejtőjére jutott zabolátlan, viselkedésével, műveletlenségével kihasználva a valló kihágásaival!

Megint csak a szülők nemtörődősége, vagy gyengesége, szolgálat, magyarázatul az elfajulás különféle megnyilvánulásaira.

Vegyünk például a mozi látogatást. Mivel az iskolai ellenőrzés hivatalosan szünetel, a tanulók engedélykérés nélkül nézhetik meg a darabokat. Természetesen, hogy mobon kibaszálják a kedvező helyzetet és válogatás nélkül megjelölnek a nekik még nem való előadásokon is S hogy ez milyen ellendület hozhat erkölcsi felfogásukban könnyű elképzelni.

A kisiskolai tanulóknál nagyon elterjedt a puszipajtáskodás is, ami szintén a tartós téllenség következménye. A város több pontján láthatunk gyermekcsoportokat, közöttük tanév alatt még mintafüvet csaknem csavargói szinten mozgó rongyos, piszkos, elvadult állapotban. Nehéz feladat vár a tanároktól, míg ezeket immár rendes életmódban terelhetik.

Súlyosabb vétség (dobányzás, ivászat, kártyázás) szerencsére alig fordul elő, de a nyers modortalanság különféle jeleiről annál gyakrabban értesülünk, valamint a feketlen buncikodásról otthon és máshol is. (Lármázás, goromba beszédslaj, szertelen hancurozás a egyebek.)

Há a lelkének, a felsorolt árnyaladatok mellett megtaláljuk a ragyogó értékeket is. A kereskedelmi középiskola tanulóinak zöme egész nyáron derekas magatartást tanult, Komoly munkálkalmat kerestek a találtak is, leginkább a vállalatoknál. Így megmenekültek a lelkes erkölcsi edzéstől és elég jól ke estek is.

Az ifjúság fiatalabb korosztálya pedig úgy a gimnáziumban, mint a polgári iskolában, szeptember elejétől valamelyes szellemi képzésben is részesült. Kiseb csoportokban gyülekeztek össze minden hét oebány napján, megfelelő időben és helyeken a tanároktól megállapított tantárgyakból feladott leckeanyagot közösen átvették. Ahol ez a foglalkozás lelkületesen történt, megmutatkozik majd az eredménye, mikor a rendes tanítás megkezdődik. Több csoport a budapesti déli rádióórát is állandóan s figyelmesen hallgatta.

Örvendekes hírek keringenek tovább mindenféle koru tanulókról, akik a családi körben szüleiknek valósággal jobbkézre. Teljesen pótolják a nehezen szerzheto háztartási alkalmazottakat. Konyhán, kertben szorgosan tevékenykednek, bármily dolgot szívesen vállalnak. S nem-

S a csoda meg is jött. Édesatyám szeliden megimogatott és mélyen zengő drága szavával megbiztatott:

— Aludj kis fiam, aludj jól, hiszen még két hétig tied a világ, még messze van az utazás. Ne gondold rá.

S álommanók lassan a szememre ültek s én újra kis csizmás elemista voltam, aki boldogan csuszka a befagyott patakon, s akit nem ijesztgetnek az elvadász kizsákolók.

Másnap a reggeli után első dolgom volt kiosonni a fákamrába, ahol Illés a kocsiunk aprította a fát és ökelmet nyilatkozatra birni annak irányában, hogy milyen rettenetes dolog is az diáknak menni messze földre, főképpen a kéklő hegység mögötti Besztercebányra. Az öreg Illés komótosan ráült a fűrészelő bakra, megtömté a szutykos selmeci zapekakát s miután jó néhányat pampogott sovány képével és szertefujta a diólevéllel kevert háromkrajcáros, nagy komolyan így szólt:

— Hát urfi, nem lehet az rossz dolog. Mert amint látom, a nagyságos asszony betek óta varrja a szépséges fehérneműt, amit Katka mos ptyolat fehérre. A nagyságos ur meg a multkor szólt be Truszkához, a szabóhoz és Tingyelához, a suszterhez, hogy jöjjenek mértéket venni, mert az ifurat vizik iskolába. Hiszen úgy fog oda menni lelkem, ifi uracskám, akár egy Migazzy gróf, hát mi baj származhatik ebből? és pampogott nagy nyugalommal tovább. Engem az egész beszédből csak az ragadott meg, hogy új ruhát és cipőt kapok, melyben legalább

is úgy fogok kinézni, mint egy valóságos Migazzy gróf. El is inaltam rögtvest s most már a ragyogó napsütésben nem láttam olyan vigasztalhatatlannak a helyzetet, mint néhány perccel ezelőtt. Az öreg Illés még morgott valamit utánam, hűsége szemével követve fűre inalásomat, mint régi-régi játzó pajtasom és bodzafapuska készítőm:

— Csak menj, te kis bohó te ne érezd meg soha, hogy az élet ajtaja nyílt meg előtted, becsukva mögötted az édes gyermekévek gondtalanságát.

Talán valami ilyesfélével gondolhatott de én már akkor Lord kutyámmal kergeltem a kertben, felejtve minden gondot és bizonytalan félszet.

Délután tényleg felszuszogott az öreg Truszka mester és mértéket vett rólam, hogy kiváltságos műhelyében megvarrjon számomra egy szép kék ünnepi és egy egyszerűbb iskolai ruhát. Nagyon büszke voltam, hogy én ilyen kicsi vagyok, mert Truszka bácsi megígérte, hogy belső zsebeket is varr majd a ruhámra, de még a mellényre is Áno, proszim, hajtogatja sürün, mialatt szuszogva görnyedt és a megnyalozott ceruzával írta be a noteszába a méreteket. Két nap múlva Tingyela ur fenekedett be hozzánk és égre földre esküdjözve a legjobban a cipőre a mértéket. Teltek multak a napok. Hol mogyoró szedéssel, hol bucsuzkodással repültek a délutánok. El kellett menni a tanítókhoz, akik sok keserves könnyel busították bánatos szíveimet, a bácsik meg bepehupára dagasztották a

fejemet a sok egészséges bucsu-barackkal. Egyszer csak azon vettem észre magamat, hogy a vacsora nagyon ünnepélyes hangulatban folyik le Apusnak sok-sok komissiót ad jó anyám és nővéreim, amit persze Apus mind mind felirt a piros-börkötésű, csinos noteszába. Az utazókör már be volt csukva és benne a sok kincs melynek a feléről sem tudtam. Vacsora után korán lefektettek, mert holnap reggel utazunk. Anyuskám különös melegséggel kulcsolta imára két kezem s mialatt csendesken mondtam a szokásos imát, drága apukám szeméből mintha a könny szivárgott volna, mint egy kimeríthetetlen jószágos patak. Zavaros álmok után egyszerre reggel lett s engem keletetett jó édesanyám. Már mindenki talpon volt és különös izgalommal télt meg a ház. Rangosan öltöztem magamra a szép Thegelelő ruhámat, melyen irigy sárgasággal fénylettek az ankeres gombok.

Bizony a pompás kávé nehezen csuszott le az egyre szűkülő torkomon s a foszlós kalács remegő ujjaim között morzsolódott széjjel. A nyomott hangulatot apus törte meg:

— No indulj kis fiam, mert a vonat nem vár.

Szinte távolgyontam, amikor sorba csökoltam nővéreimtel, akik magukba lojtott könnyel karoltak át. Anyuskám sokáig, nagyon sokáig tartott ölelő karjában a mikor kibontakoztam belőlük, egy kis keresztet rajzolt áldott ujjával a homlokomra, mely kereszt majd megvéd minden bajtól és veszélytől. Apus is megölelt és bátorítólag sugta a fülemben:

— Fel a fejjel, kis fiam, ami szeretünk kíséri majd lépteidet.

Ekkor már kint is voltam a folyosón, ahol Pepka néni a jó öreg szakácsnének csókogatta a kezemet és Katka sirdogált már csak a tisztesség kedvéért is. Ambitus előtt a nőnuszok kaparták a port s Illés bácsi sallangos kalapban feszített a bakon. A kosaram jól felszínegelve ott hallgatott a hintó hátában. Még egyszer körülnéztem az édes otthon felejtetetlen táját, egy levelet léptem titokban a sarkon örködő topolyafáról s apus mellé szöktem. m a hintóba, mely ebben a percben már iramlott is velem, új élet, új célok felé. A könnyeimről nem láttam semmit s mire parádés zsebkendőmmel kitöröltem őket, addig már egy fordulat tal eltűnt a régi ház, csak a topolyák integettek komolyan felém.

A vonaton édesapám kedvesen ismertett meg az ismeretlen táj szépségeivel és érdekességeivel.

— Látod kis fiam, ott balra az Revistye vára, régi lovagvár, sok rabló birodalma fűződik hozzá. Ha majd nagyobb leszel, azt is elmesélem neked.

S a vonat ringatott a kényelmes párnákon, mely a régi vicinális vonatok szabadsága volt. A Garam ott kanyargott velünk, hol jobbra, hol bal oldalunkra térve, de mindig szökén és fűresektől gardagon borítva. Tüntek a falvak, az apró házu piciny tót faucskák s a dohogó mozdony meg vitt, vitt egyre messzebb édes szép szülőföldemtől.

— Nézd, csak nézd, ez meg itt Szentkereszt. Régi püspöki rezidencia,

csak lányok tudnak ki e tekintetben, hanem jellemes fiúk is számosan.

Végül a sportrajongás még fokozottabb, mint a tanévben. Előnye, hogy az ifjúság szinte kivétel nélkül megkedveli a gyakorlati és a testedzést. Viszont hátánya, hogy a pályák vegyesüzeműségétől, mint közük elegyedett nőzők, brutális, sőt részben aljas társalgási szokásokat sajátítanak el, kivált a kisebbek. Mivel a sport örület dühkitöréseket vált ki néha, még az előkelőbb nézőkből is, serdülő lányok legokosabban tennék, ha a football mérkőzéseken egyáltalában nem jelenének meg. Legalább is az állóhelyeken semmiesetre.

Közleményünket azzal fejezzük be, hogy megállapításainkat nem a testi munkás leventéijuságról, csupán a diákságról mordítottuk el azért, hogy a közönség és elsősorban a szülői figyelmét felkeltve, odaadóbb támogatásra serkentessük őket a tanterv oldalán az ifjúság nevelésében! Figyelem!

Hírek és különfélek

Dr. Quirin Leó temetése.

Néhány hónapja mindössze, hogy ezeken a hasabokon méltattuk a nyugalomba vonuló dr. Quirin Leónak, a Rimamurányi műszaki vezérigazgatójának érdemeit és máris temetéséről kell számot adnunk. Egy munkában elégett, végsőkéig igénybe vett emberi fizikum roppant össze, hogy halálával is hirdesse az utolsó lehelletig való helytállást és kötelességteljesítést! Temetésén, mely e hó 21-én csütörtökön délután történt meg Budapesten, a farkasréti temető halottasházából, találkozót adott egymásnak az ország egész dolgozó társadalma. Az ezernyi gyertyafényben uszó ravatal körül egymás után vonultak fel az országgyűlés, a nagyvállalatok és egyesületek küldöttségei és a százakra menő jóbarátok és ismerősök serege. A koporsó mellett a Szent Sir Lovagjainak csoportja állt diszorszóságot, a bejárat körül pedig a vállalat egyenruhás bányászai

álltak sorfalat. Az egyházi szertartást Uzdóczy-Zadravetz István ny. tábori püspök végezte fényes segédlettel, ki emlékbeszédében a templomépítő hívőt méltatta. Utána sorrendben bucsuztatták a nagy halottat: Krudy Ferenc a képviselőház alelnöke az országgyűlés, Vizer Vilmos bü. főtanácsos a Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület, dr. Veér Tibor a Mérnöki Kamara és egyesületek, Tetmajer Alfréd h. vezérigazgató a vállalat tisztikara nevében, végül egy altiszt és egy munkás tolmácsolták a Rima dolgozó munkásainak fájó bucsuját. A szertartás végeztével ünnepélyes menetben kísérték a koporsót a temető kápolnájában készített diszörhelyre. A temetésen acélgyárunkból Karattur Antal gyárigazgató vezetésével népes tiszt és munkásküldöttség vett részt. Dr. Quirin Leó kihűlt testét magába fogadta a föld, de életét és munkáját itt hirdetik előttünk a Ferences templom égető tornya és zengő harangjai!

Esküvő. Donászy Ili és Bender Lajos m. kir. szászados f. hó 23-án d. u. 5 órakor tartják esküvőjüket az Északi Plébánia templomban.

Október utolsó vasárnapján országos ájtatosság az igazságos békéért. A magyarországi latin és keleti szertartású római katolikus püspöki kar okt. 13-án tartotta szokásos őszi konferenciáját Serédi Jusztinián hercegprímás elnöke alatt. A tanácskozást a hercegprímás reggel 9 órakor nyitotta meg. A püspöki kar ragaszkodással emlékezett meg a Kormányzó Ur Ötödöttségére 75. születésnapjáról. Megválasztotta az Actio Catholica ügyvezető elnökét Czapi Gyula egri érsek személyében. Több egyházi vonatkozású határozat után elrendelte a püspöki kar, hogy október utolsó vasárnapján mindenütt ájtatosságot tartsanak a Boldogság és Szűz tiszteletére, az igazságos békéért.

Október 29-től november 9-ig tartanak az idei V. Országos Protestáns Napok. Az Országos Bethlen Gábor Szövetség, mint a magyar protestáns társadalom egyetlen és átfogó társadalmi szervezete, ez évben is — immár

ötödik alkalommal — megrendezi a magyarországi protestáns hitérőssítő és nemzetépítő seregszemléjét, az Országos Protestáns Napokat. A Napok keretében a fővárosi protestáns templomokban ünnepi istentiszteletek lesznek, a Vigadóban Reformáció Emlékünnepély, a Nemzeti Színházban ünnepi előadás: Zilahy Lajos színműve: „Süt a nap”. Kiemelkedő események a Magyar Protestáns Irodalmi Társaság irodalmi délutánya; protestáns nagygyűlés „A vasárnap megszenteléséről”; Luther-Kálvin Emléknap; Protestáns Levente-ünnepély; Szórvány-konferencia; protestáns asszony konferencia; a Budapesti Protestáns Enekkar hangversenye; továbbá különböző protestáns egyesületek, szervek diágyűlései, megbeszélései, konferenciái. Tassódi Nagy András, a Szövetség elnöke és Ravasz László rádió előadást tart, Maklári Sándor, Kapi Béla, Enyedi Andor Turóczy Zoltán és a protestáns közélet egyházi és világi vezetői beszélnek és szolgálnak a Napok alatt. Felvilágosítást és részletes napirendet kívánatra készségesen küld az Országos Bethlen Gábor Szövetség, Budapest, IV., Semmelweis-u. 17. I. Telefon: 185 308, 389 174.

Rendeletervezet a légitámaszok alatti megsérült üzemek alkalmazásáról. Az iparügyi minisztérium rendeletervezetet készített a munkavállalóknak, valamint hozzátartozóiknak a légitámaszok esetében járó javadalmazásai ügyében. A tervezet általában az ipartörvény hatálya alá eső vállalatokra terjed ki, feltéve, hogy azok legalább tíz alkalmazottat foglalkoztatnak. Ha az üzem a légitámaszból kifolyóan teljesen vagy részben megszűnik, a munkaadó az alkalmazottak részére ketheti teljes javadalmazást tartozik kifizetni az esetben is, ha ez idő alatt őket nem foglalkoztatja. Ugyanezt a rendelkezést kell alkalmazni abban az esetben, ha az alkalmazott a légitámaszból kifolyóan akár véglegesen, akár ideiglenesen munkaképtelenné válik. Ha az alkalmazott életét vesztené, úgy javadalmazását özvegyének vagy kiskorú árvaának kell kifizetni. A rendeletervezetet hozzászólás végett megküldötték az érdekelteknek.

Halálozás. Ide. Juhász István, a bányatársulati vendégszálló portása f. hó 16-án, rövid betegeskedés után, életének 80 ik évében meghalt. Az elhunyt felszázadon keresztül állott a Salgótarjáni Községbánya R. T. alkalmazásában, melyből három évtizedet töltött földalatti, nehéz munkában és két évtizedet, ügyosztóként haláláig, a vendégszálló portásként, ahol szolgálatai készségével és udvariasságával mindenki

szeretett és megbecsültét kiérdemelte. Néhány évvel ezelőtt egy munkaadónál eltöltött, hosszú, szolgálatának jutalmazásul kormányzói elismerésben is részesült. Temetése vasárnap délután volt a városi ravatalozóból nagy részvét mellett.

Köszönetnyilvánítás. Mindazoknak, kik szeretett édesatyánk elhunytát a kalmából részvétüket kifejezték, hálás köszönetünket nyilváníttuk.

Juhász testvérek.

Meghívó. A salgótarjáni református egyház 1943. évi október hó 24-én, vasárnap, a délelőtti istentisztelet után a református templomban egyházközségi közgyűlést tart, melynek tárgya: 1. Főgondnok, gondnokválasztás. 2. Presbiterek és pótpresbiterek választása. A közgyűlésre az egyház valamennyi református férfi és nőtagját, akik egyházuk fenntartásához egyházi adóval hozzájárulnak tisztelettel meghívja. A ref. egyház elnöksége.

Eladó. Egy lakóház építésre is alkalmas 238 m² gyümölcsösökkel, közvetlen mellette örökségből egy rész szintén eladó bővebbet özv. Farago Jenőné piactéren lehet meg tudni.

Támogasd a Vöröskeresztet!

Gyönyörű vadaskerttel és a nagy parkban egy bájos remete lakkal.

De egyszerre a vonat nagyot sipolt és berobogott Garamberzencére. Nagy állomás, ahová három irányból fut be a vonat. Sűrű forgás, élénk mozgás mindenfelé.

— Hordár! Hordár! kiáltanak mindenfelől és meggyomlik a vonatból a tengernyi nép. Lehet, hogy nem is volt az olyan sok, de nekem bizony annak tetszett.

A pályaudvar peronján szépen terített asztalok, melynek egyikéhez letelepedtünk. Soba nem látott cifraruhás bányászakadémikusok és erdőszelők sűrűzték nagy vígan körülöttünk. S én csak táftottam a szememet és számoltam, mint amolyan kisvárosi gyerek. Még ebédelni is elfelejtettem a nagy izgalomban. Egyszerre csak csengetni kezdtek és harsány hangon kiabálta egy vasutas-féle ember:

— Tessék beszállni Besztercebánya, Zólyombérzói felé, harmadik vágány.

Mire édesatyám fizetett és felszálltunk a nagykerékű szörnyen prüszkölő vonatra, hogy aztán Zólyomban újra átszálljunk. A sok látnivaló egészen elkábitott a bizonyos eszünnyadtam a plüszlőben, lélekben visszazsárltam hancurozni a nagy kertbe és kergetőzni Lorddal, melytől bizony a nagy bánatban el is leledtem bucsuzni. De utána hajlott az idő, amikor Besztercebányára megérkeztünk. Emlékszem, a „Rák”-ban szálltunk meg, ami nekem szörnyen imponált. Valamit vacsorázva, hamar elnyomott az álom.

Reggel ujult erővel csodáltam meg a várost. Az aszfaltos utcákat, a szökőkutakat, a szép emeletes házakat és mindent-mindent, ami nekem új és szokatlán volt. Reggel 8 órakor már a gimnázium felelmeteren nagy és komor épületben voltunk. A homlokzatán ott feketelt a felírás: Müsis dicávit! amit az egyszeri tót-gyerek úgy olvasott, hogy muszisz tyi kávu pity. Egy nagyon kedves, szakállas bácsi beírt, akinek remegő kézzel adtam át a színleles elemista értesítőt. Ez is barackot nyomott a fejemre. Én nem értem, hát az öregurak mást nem tudnak, mint a fejünket nyomogatni. A beiratkozás után Vén Sancte volt. Minket, lurkókat, sorba állítottak, s ekkor szakadtam el először apustól. A szert. miséből nem sokat ájtatoskodtam, mert folyton hátranéztem, hogy drága jó apám ott van-e még a templomban, s nem-e maradtam egyedül. És tényleg egyszer, amint bátra nézek, úgy a mise végén, hát csak nem látom az én öszhaj, drága jó apámat. Majdnem fel sikoltottam, de nem mertem, abban a nagy idegenségben. Hanem, amint kijöttünk a templomból, megátom apucit, amint jóízűen szivarozik a sétányon és vár rám. Úgy rohantam hozzá az „oszoli” után, mint a vihar és percekig nem akartam az öléből szabadulni. Szállást mentünk keresni. A tanárur utasítására, nem messze a gimnáziumtól be is következtünk egy barátságos házba, melyet nagy kőfal kerített be és a kőfalon belül csábító szilvafák hajladoztak a dus teher alatt. Egy feketehaj, nagyszakállú bácsi jött ki a csengetésre, akiről később

tudtam meg, hogy nagytisztelő Trompaler bátyám, evangélikus lelkész. Mire a szépen berendezett fogadóban leültünk, előkerült a nagytisztelő asszony is, egy örökké mosolygó drága néni, aki mindig azzal kezdte az ismerkedést, hogy egy nagy darab mákos kalácsot nyomott a kezembe. Bizony Isten jól esett és mindjárt megbarátkoztunk. Apuskám és a Nagytisztelőtől ur, addig egy kis papramorgó mellett megcsinálták az egyeséget. Apuskám a kosaram fuvarlevelét átadta és megkérte leendő házigazdáját, hogy hozassa el a bolmivat az állomásról. Ezalatt én már a Nagytisztelőtől ur Béla fiával komáztam, aki akkor negyedik diák volt. Hamar összepásoztunk. Miután engem így elhelyeztek, nagy csupános kézscsók után elmentünk könyveket vásárolni. Apuskám titokban megkérte Bélát, hogy délután három órára legyen a szil. János állomáson, mert ő akkor utazik, hogy legyen ki hazakísérjen. Nagy mulatság volt a könyvvásárlás, melynek a végén apuskám egy gyönyörű klasszikus noteszt is vett nekem, a sarkában elefántgombos ceruzával. Már ez megnyugtatta zajgó kedélyemet. No és most következett az utolsó ebéd. Mondhatnám rosszabb volt a Pilátus vacsorájánál. Drága jó atyám, hogy tartsa bennem a lelket, a fizetés után egy öt-koronát nyomott a markomba, azzal, hogy:

— Kis fiam vigyázz a pénzzel és ne dobáld ki haszontalan dolgokra. S ez alatt olyan szelíden nézett rám, hogy még a könny is a torkomra szállt.

És aztán kocsihoz ültünk és mentünk ki az állomásra. Most már nagyon vékony

nyan éreztem magam. Dacára a szép ceruzás notesznek, dacára az öt-pengőnek, én mégis mindent, mindent elcseréltem volna, csak apu maradt volna mellettem.

Az állomáson az automatakat kipusztította apus. Már minden zsebem tele volt cukorral, amikor berobogott a dűbörgő kegyetlen vonat.

Egy utolsó ölelés, még most is érzem az ajkamon apus remegő ajkát, melyről a néma csókban is intelem és biztatlás bizsergett felém. De mégis csak el kellett szakadnunk egymástól. Én a barnára festett korláthoz szorítottam sovány kis éneket és Apus felszállt a vonatra. S egyszerre a gépszörnyeteg mozogni kezdett. Még láttam drága jó atyám mosolygós, hóhérszerű fejét a aztán csak egyszer három, négy fejet láttam, a szemem tele lett fénylő, égető könnyel s a vonat nagyot tütyülve kirobogott a pályaudvarról. Aldó keze felém intett, mintha mondaná, légy szorgalmas jó kis fiam, s én egyszerre csak ráborultam a barna, piszkos korlátra és elraktam soba visszamenetér, szivből fakadó könnyeimel.

Már, csak a füst szállt felém, a Garamvölgyből csak a szakatolást hallottam a könnyeimben keresztül szilvarakadva bucsuztam eltűnő álmokép, drága jó apuskám áldó, szeretetteljes kézfogásától.

Azóta, ha szeptember elején a könyvtárakait nézegető, apró kiadást látok, ellutja szememet a könny, mert ilyenkor siratom a legszebb gyermekéveket, melyek nem jönnek soha-soha vissza.

SPORT

Nagyvarad-Sal.BTC 2:1 (2:0)

Salgótarján, SBTC pálya, 6000 néző, vezette: Vass A.

Már az előmérkőzésen hatalmas néző sereg veszi körül a pályát. Nemcsak Salgótarjánból és vidékéről, hanem a távolabbi országrészekből is eljöttek a szurkolók, hogy megnézzék ezt az izgalmasnak, élvezetesnek és szépnek ígérkező mérkőzést. Mindenki kíváncsi arra, hogy vajon a SalBTC az Újpest felett aratott győzelme után két vállra fekteti-e a pillanatnyilag első helyen álló Nagyvárad legénységét. A nézőteren fogadások történnek a SalBTC győzelmére. Po tban három órákor futnak ki Vass Antal játkvezető élén a csapatok.

Igy állanak fel a csapatok: Nagyvárad: Vécsey — Mészáros, Ónody — Szegedi, Lőránt, Deményi — Bara, Perényi, Sárvári, Bodola, Tóth III.

SalBTC: Nadasdi — Simonyi VI., Kiss — Szabó, Debreceni, Bognár — Kovács, Csuberda, Vinsze, Laczkó, Pus

kás.

Bodola és Laczkó választ kaput. A nagyváradi csapat vezeli az első támadást Tóth III. révén, de a SalBTC rögtön ellentámadásba megy át. Már nagy az iram. Az 5. percben Bognár hosszú előrevágott labdát küld a NAC kapujára, Vécsey a veszélyesen szálló

percben Vincze 16 kapura, Vécsey fogja majd Bodola 16, de Nadasdi védi a labdát. Vincze igyekszik, szépen buza a NAC kapujára, Mészáros kíséri, már gólbhelyzetben van, de Vinczét dancsolja a 11 es pont tájékán, felesik, a labda szögletre megy ki, de a bírő 11-es helyett szögletet ítél. A szögletugrás után Bodola szerzi meg a labdát, az előre játszik Tóth III. nak, Simonyi támadja, aki elesik, majd Debreceni támadja a kiválóan gyors szélőt, de ő is érthetetlenül elesik, Tóth III elé Nadasdi kifut a kapujából a 16-on kívül őt is kisért és most már nyugodtan és cinikusan viszi be a kapuba a labdát.

2:0 a Nagyvárad javára. A játékosok reklamálnak, de a bírő már nem változtat a helyzeten. A második gól letőri a SalBTC-t, a nagyváradi csapat most már elemében van, a két gól birtokában és előnyével most már nyugodtabban is játszanak.

II. félidő.

A SalBTC támadásaival indul a mérkőzés. A 3. percben Laczkó veszélyesen kapura küldött labdáját Vécsey csak nagy ügyvel tudja szögletre menteni. Egyidőre beszorul a NAC, Pus

gól lelket ver a tarjáni legénységhez és erősen ostromolja Nagyvárad kapuját. Hatalmas lendülettel játszik a hazai csapat. Csuberda óriási lövését védi bravúrral Vécsey. A NAC védelem ment minden menthető, mellettük és ellenük a szerencse. Nem sikerül a kiegyenlítés, az igazán a tetőfokán van. A 33. percben két szögletet rug egymásután a nagyváradi csapat, de eredménytelenül. Majd újra a SalBTC támad, nagy a küzdelem, a NAC kitűnően védekezik. A 38. percben már gólnak látszik Szabó kapura lövése, de Mészárosról szögletre pattan a labda, amit a védelem tisztáz. Mindvégig óriási az iram a kölcsönös támadásban, de már több gól nem esik.

Szögletarány 7:3 (4:1) a SalBTC javára.

A Nagyvárad megérdemelte a győzelmet, mert nagyok voltak a védekezésben és a támadásuk is egyenesebb volt. Kiválóan játszott a közvetlen védelem és ugyancsak a fedezetor is. A csatársorban Bodola és Tóth III. mutatott válogatott formát.

A SalBTC nem tudta kijátszani az Újpest elleni formáját. Küldösen a csatársornak nem sikerült a sorozatos lövések és adások maradtak a gólokkal, de a szerencse sem segítette őket. Ha ezt vesszük alapul és a helyzetek alapján ítélünk meg, akkor nyerhetett is volna a SalBTC, vagy legalább is döntetlent érdemelt volna. Elvégre nem szűgyen ki-kapni a Nagyváradtól és a vereséget úgy el kell viselni, mintha győztek volna. Hiszük, hogy a soron következő mérkőzések meghozzák a győzelmet is...

Egyénileg jó volt Simonyi, Kiss, Debreceni, Bognár és Vincze. A játékezetőtől láttunk mérkőzést jobban is vezetni.

NB. III. mérkőzés.

A helyi csapat biztos győzelmet ért el a győngye játékerő képviselő Péceli AC ellen. Góllövő: Pribilovics (3), Treka (2) és Kanyó 11-esből, illetve Tóth. Jól játszott: Váradi, Bernát, Kecskés, illetve Nyilas, Bajkai és Tóth.

Olajipari erőtakarmányjárdóságok kiszolgáltatása szerződéses olajmagtermelők részére.

Illetékes helyről többbizben szolgáltatták fel a szerződéses olajmagtermelő gazdákat, hogy az 1942. évben szerződés alapján megtermelt és beszoigáltatott olajmagtermésük utáni olajipari erőtakarmányjárdóságukat vétellel pe késlekedjenek.

A Futura ismételtlen nyomatkosan felszólítja azokat az olajmagtermelő gazdákat, akik az 1942. évben szerződés alapján megtermelt és beszoigáltatott magtermésük utáni erőtakarmányjárdóságukat ezideig valamilyen oknál fogva nem vették át, hogy járandóságukra vonatkozó igényüket a legrovidebb időn belül érvényesítsék, nehogy az az újidény megkezdésével érvényét veszítse.

Ezenkívül illetékes helyről felhívják a gazdákat figyelmét arra, hogy a szerződéses alapon termelt és beszoigáltatott 1943. évi olajmagtermés után kiutatható erőtakarmányjárdóság átveteléhez legalkalmasabb időpontja a termés leszállít

tásakor van, amikor is az üzemekhez termeléssel beérkezett vagónok kiürítése után azokban az erőtakarmányjárdóságok legalkalmasabban eszközölhetők. Az 5.410/1942. M. E. számú rendelet szerint a szerződéses olajmagtermelő erőtakarmány iránti igényüket legkésőbb 30 napon belül tartoznak érvényesíteni. A Futura ennek megfelelően kiküldi erőtakarmányra vonatkozó kötleveleket a jogosult termelőknél, akik sürgősen gondoskodjanak az ellenérték, — esetleg zsák — szállítási rendelkezés beküldéséről, hogy a szállítás akadálytalanul lebonyolítható legyen. Azoknak a gazdáknak, akik most az ősz folyamán nem igyekeznek átvenni szerződéses járandóságukat, számítaniok kell azzal, hogy majd csak lényeges késéssel, a késő tavaszi hónapokban fognak erőtakarmányjárdóságukhoz jutni, amikor az állattálmányuk áttelelése szempontjából már lényegesen kevésbé értékes

Pattanásai vannak?

Használjon Szücs-féle BUBI arcszeszt, amely megszünteti pattanásait és az arc bőr zsirosságát!

Szeplős, májfoltjai vannak?

Használja Szücs-féle Hámlasztó kenőcsöt, amely arcát fehérré és bársonyossá teszi! Kapható:

Szücs Róbert

„Magyar Korona“ gyógyszerárában!

labdát a gólvonalon meg is fogja, de a rárohán Vincze és Csuberda szabályosan labdától együtt a hálóba nyomja a kaput, de Vécsei azonban reflex-szerűen szögletre dobja ki a labdát. A játékezető gól helyett szögletre rugat. Igazságtalanul! A játékosokat idegessé teszi a meg nem adott gól, de továbbra is a hazai csapat marad támadásban. A 10. percben a SalBTC csatársora tüzijátékot rendez a Nagyvárad kapujára. Igen meleg pillanatok voltak, de a szerencse a NAC mellett volt. A 12. percben szép támadást vezet a nagyváradi csapat. A játék változatossá válik. Mindkét csapat egyformán támad. A 20. percben éri el a vezetést a vendég csapat. Szegedi beadásnak szánt labdája veszedelmesen a balsarok felé tart. Nadasdi rádobja magát, de rosszul, kipattan tőle a labda, majd újra utána ugrik, de de most sem tudja megszerezni és a berohanó Sárvári három lépésről a hálóba helyezi. Nadasdi! Nadasdi Óriási hiba volt.

1:0 a Nagyvárad javára.

Tovább támad a NAC, de nem sokkal, mert a SalBTC ellentámadásba megy át és szeretne kiegyenlíteni. Semmi sem ekkor a hazai csapatnak. A 34.

kásnak van igen jó helyzete, de feles labdája alig kerül el a kaput. Majd a Nagyvárad megy támadásba és Bodola 20 méteres lövése foglalkoztatja Nadasdit. A 8 és 9. percben egymásután két szögletet is rug a hazai csapat, de a NAC védelme erősen áll a lábán és tisztázza a beugrásokat. A 11. percben is nagy helyzete adódik Kovácsnak, de mellé lö. A nagyváradi csapat jól bírja az iramot és a meg-meg ujló támadásokat. A SalBTC csatárait jól fedezik. A küzdelem óriási. A hazai csapat magas labdákkal játszik és a Nagyváradnak minden labdát lefejelnek, míg a vendégek lapos labdákkal közelítik meg a kaput. A SalBTC csatársora nebezen tud összehozni egyegy támadást, inkább a fedezetek játéka a mézőnyben.

A 25. percben éri el gólját a SalBTC Bognár bosszu, magas labdát küld 30 méterről Vécsey kapujára, Vincze rajta van az előre küldött labdán, Vécsey kizsalad kapujából, hogy Vinczét megzavarja a rohanásban és fejelésben, de ő is zavarja Vécseyt és a labda akadálytalanul jut a bal felső sarokba.

2:1-re csökken a NAC előnye.

A Nagyváradnak erősen tiltakoznak, de a játékezető a középre mutat. A

szabad Ezen üzleteket köznapon déli 12 órától d. u. 2 óráig zárva kell tartani. Ez a rendelkezés azonban az országos havi, vagy heti kirakodó vásárok napjaira nem vonatkozik. Egyben az üzleti zárórától kiadott 17071/1942. sz. rendeletben foglaltak ezen üzletekre is vonatkoznak.

MEGOKOLÁS.

Fentírt módon kellett balároznom, mert a záróra ilyként való megállapítása részben a vásárló közönség érdekeit szolgálja és részben a tő t o a n y a g é villanyáram megtakarítását eredményezi.

Erről értesülnek: Dombi Andor, Jobbágy Lajos, Botos Tibor, akik az érdekelte kereskedőket értesítik, m. kir rend. örség, Bpest Ker. és Iparkamara, a Munka kiadóhivatala.

Salgótarján, 1943. okt. 19.

Polgármester helyett:

Dr. Fekete
v. aljegyző.

Tartsuk be szigorúan a légvédelmi előírásokat.

SALGÓTARJÁNI APOLLO MOZGÓ

Október 23-tól 26-ig
EMBEREK A HAVASON

Október 27-én és 28-án
IGY SZERET EGY FÉRFI

Nyomdatulajdonos: Végh Kálmán

Nyomatott: „AMUNKA“-nyomdában Salgótarján.

IRDESSEN!

A MUNKA

POLITIKAI HETILAPBAN!

Starján m. város polgármesteri hivatalától.
13.954/1943.

Starján: textil uri és női divat cipő és bőr, illatszerek és drogéria, órák és ékszerészáradi és kerékpár, műszaki cikkek, kézimunka és gyermekruha kereskedők kérelme üzleti zárórájuk újabb megállapítása tárgyában.

Véghatározat.

Tárgyban felsorolt starjáni kereskedők kérelmére a textil, uri és női divat, cipők és bőr, illatszerek és drogéria, ékszerészáradi és kerékpár, műszaki cikkek, butor, fényképezési cikkek, kézimunka és gyermekruha kereskedések üzleti záróráját az üzleti záróráról szóló 1942. évi VI. t.c. 2. §-a (4. bek.) alapján a mai naptól kezdődőleg a következőkben állapítom meg. A fentebb felsorolt kereskedők üzleteiket reggel 8 óra előtt kinyitni és este 5 óráig tul nyitva tartani nem